

Súd: Krajský súd Žilina  
Spisová značka: 9CoPr/1/2020  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5111241935  
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2020  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík  
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5111241935.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci žalobcu: Ing. F. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom V. XXXX/XX, A. - K. M., proti žalovanému: Slovexperta, s.r.o., so sídlom M. R. Štefánika 32, Žilina, IČO: 36 404 811, zastúpenému Advokátska kancelária M Kojtalová, s.r.o., so sídlom Antona Bernoláka 51, Žilina, IČO: 47 258 608, o náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č.k. 4Cpr/2/2011-263 zo dňa 27. 03. 2019, takto

### rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku II., ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol,  
p o t v r d z u j e .

Ostatné výroky, odvolaním nenapadnuté, o s t á v a j ú nedotknuté.

Žalovaný m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina rozhodol o náhrade mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi za obdobie od 08. 10. 2009 do 30. 09. 2010 sumu 9 617,86 eur spolu s príslušenstvom predstavujúcim úroky 9 % ročne z jednotlivých čiastkových súm, všetko v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. O trovách rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá na náhradu trov konania právo. Súd tiež rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok vo výške 577,- eur v lehote 3 dní. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nárokoch vychádzal z ustanovení Zákonníka práce, najmä § 79 ods. 2, § 129 ods. 1, § 132 a § 134, pričom konštatoval, že rozsudkom Okresného súdu Žilina v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline bolo právoplatne rozhodnuté o skončení pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 30. 07. 2009 tak, že je neplatná a pracovný pomer žalobcu u žalovaného naďalej trvá. Súd prvej inštancie konanie o náhrade mzdy vylúčil na samostatné konanie, kde konštatoval, že nárok bol uplatnený v súlade s oznámením zo dňa 08. 10. 2009, kedy oznámil, že výpoveď považuje za neplatnú a trval na pridelovaní práce. Súd sa tiež vysporiadaval so vznesenou námietkou premlčania, pričom túto nepovažoval za dôvodnú. Z predložených podkladov vypočítal priemerný zárobok definovaný v ust. § 134 Zákonníka práce. Následne priznal náhradu mzdy za obdobie od 08. 10. 2009 do 30. 09. 2010 a vo zvyšnej časti žalobu zamietol, pričom bral do úvahy, akým spôsobom sa žalobca zapojil do práce, či poberal výhodnejšiu mzdu, resp. či vykonával inú činnosť, z ktorej mu plynuli príjmy. Tu súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nebol zaradený v evidencii uchádzačov o zamestnanie a vykonával podnikateľskú činnosť vo vlastnom mene za účelom dosiahnutia zisku. Priznanie náhrady za obdobie prevyšujúce 12 mesiacov by bolo v rozpore so základnými princípmi pracovnoprávných vzťahov stanovených v čl. 2 Zákonníka práce, kedy výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi. V tomto prípade žalobca dňom 15. 06. 2010 získal

oprávnenie na vykonávanie živnosti. Podľa výpisu z obchodného registra spoločnosti P&P Partners, s.r.o. Bratislava od 11. 02. 2010 bol žalobca zapísaný ako štatutárny orgán - konateľ a spoločníkom jeho manželka D. W.. Tiež v období od 01. 09. 2012 do 30. 09. 2012 pracoval ako dohodár pre Hotel Devín, a.s. a od 01. 10. 2012 do 19. 12. 2012 ako zamestnanec Hotel Devín, a.s. Od 01. 02. 2013 ako zamestnanec v spoločnosti P&P Partners, s.r.o. O trovách konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1 CSP s poukazom na úspech jednotlivých strán v konaní. O vyrubení súdneho poplatku rozhodol v súlade s ust. § 4 ods. 2 písm. d/ zákona č. 71/1992 Zb.

2. Proti tomuto rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, podal odvolanie žalobca. Rozhodnutie podľa jeho názoru vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Týka sa to časti rozsudku, ktorou súd zamietol časť mzdových nárokov uplatnených v žalobe. V tomto prípade zamietnutie jeho nárokov ako ich zdôvodnil súd prvej inštancie, je založené na dávno prekonanej judikatúre s cieľom zneužiť § 79 ods. 2 Zákonníka práce a poskytnúť neoprávnenú ochranu odporcovi, teda tomu, kto koná protiprávne. Interpretácia vychádzajúca z predpokladu povinnosti zamestnanca, s ktorým bol neplatne skončený pracovný pomer zapojiť sa do práce u iného zamestnávateľa alebo povinnosť prihlásiť sa na úrade práce za účelom preukazovania aktívneho hľadania práce, resp. povinnosť vykonávať podnikateľskú činnosť len vtedy, ak dosahuje úžitky podľa predstáv súdu, je v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pretože takáto povinnosť neexistuje. Z neexistujúcej povinnosti nemožno preto vyvodzovať pre zamestnanca nepriaznivé dôsledky v podobe zníženia, prípadne nepriznania náhrady mzdy. Z uvedeného vyplýva, že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne nepriznať len výnimočne, a to v prípadoch, ak výkon práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru zaručeného ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce. Ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce nemôže byť aplikované takým spôsobom, aby sa tým prakticky negovalo poskytnutie ochrany zamestnancovi, vyplývajúce z odseku 1 tohto ustanovenia a aby sa vyplatilo konať protiprávne. Súd prvej inštancie tak nesprávne právne posúdil nárok odvolateľa na náhradu mzdy, a preto žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil, resp. zmenil a priznal mu nárok na náhradu mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru od 08. 10. 2009 do 25. 05. 2017 v sume 74 824,49 eur s príslušenstvom.

3. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že názor žalobcu o možnostiach súdu znížiť alebo nepriznať náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov je nesprávny. Pred súdom prvej inštancie žalobca nepreukázal, že by si hľadal zamestnanie v rozhodnom období, ale podnikal, či už ako samostatne zárobkovo činná osoba alebo následne cestou obchodnej spoločnosti, ktorej spoločníkom bol jeho rodinný príslušník a štatutárnym zástupcom zodpovedným za obchodné vedenie spoločnosti a konajúcim v mene spoločnosti bol žalobca. Žalovaný mal teda za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým vo zvyšku nárok žalobcu zamietol, je zákonné, majúce oporu vo vykonanom dokazovaní v súlade s aplikovanou právnou normou ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce, keďže priznaný nárok spolu s príslušenstvom predstavuje pre žalobcu dostatočnú satisfakciu, ako i sociálnu ochranu s ohľadom na to, že počas celého obdobia od neplatného skončenia pracovného pomeru až do právoplatného rozhodnutia súdu a opätovného zaradenia sa do pracovnej činnosti u žalovaného bol zamestnaný. Priznanie náhrady mzdy nad rámec 12 mesiacov by podľa žalovaného odporovalo zásadám primeranosti a spravodlivosti. Žalobca nepreukázal, práve naopak potvrdil v skončení pracovného pomeru dohodou bez uvedenia dôvodu, že nebol ochotný vykonávať prácu u žalovaného, nepreukázal, že by sa uchádzal o zamestnanie u iného zamestnávateľa a vykonával podnikateľskú činnosť, pričom žalovaný nemôže byť nositeľom zodpovednosti za hospodárske výsledky podnikateľskej činnosti žalobcu vo vzťahu k posudzovaniu, aký príjem dosahoval v rozhodnom období. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. Vo svojom vyjadrení žalobca uviedol, že neplatným skončením pracovného pomeru ho žalovaný bezdôvodne pripravil o stabilnú prácu s príjmom presahujúcim výšku priemerného zárobku v národnom hospodárstve a hoci žalovanému zo zákona vznikla povinnosť vyplácať mu mesačne počnúc dňom 16. 11. 2009 náhradu mzdy vo výške 816,86 eur, počas trvania sporu mu nevyplatil ani euro. Počínanie žalovaného, ktorý vedel, že má ťažko chorú manželku a nezaopatreného syna uvrhlo jeho rodinu do existenčných problémov, s ktorými sa vyporiadava dodnes. Na základe týchto skutočností, ako aj neprimeranej dĺžky trvania sporu, ktorú nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť, považuje ním uplatnené mzdové nároky voči žalovanému za primerané a ich nepriznanie v plnej výške v rozpore s dobrými mravmi a za výsmech spravodlivosti. V ostatnom vyjadrení sa stotožnil s dôvodmi odvolania.

5. K tomuto podaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že tvrdenia žalobcu o jeho sociálnej a osobnej situácii, ktorými argumentuje k dôvodnosti svojho nároku za celé žalované obdobie (ktoré však žalovaný považuje sčasti za premlčané), žiadnym spôsobom dôkazmi nepreukázal.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v intenciách ust. § 379 až § 381 CSP a postupom bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. V ostatných výrokoch ponechal rozsudok súdu odvolaním nenapadnutý nedotknutý.

7. Pri preskúmaní napadnutého rozsudku odvolací súd vychádzal z rozsahu odvolania, ako aj zo spisového materiálu, pričom pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu tak ako ho zistil súd prvej inštancie. Je nepochybné, že žalobca sa domáha priznania náhrady mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru, o čom bolo rozhodnuté v inom konaní. Pracovný pomer so žalobcom mal skončiť 30. 09. 2009, avšak súd prvej inštancie náhradu mzdy priznal až od 08. 10. 2009, kedy žalobca listom doručeným žalovanému oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní. V zmysle odvolania mal súd druhej inštancie posúdiť, či prvoinštančný súd správne aplikoval ustanovenia Zákonníka práce, najmä § 79 ods. 2 v znení účinnom do 28. 02. 2010. Podľa tohto zákonného ustanovenia, ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať. Žalobca žiadal, aby mu náhrada mzdy bola priznaná až do skončenia pracovného pomeru, ku ktorému došlo na základe dohody do 25. 05. 2017 (výška priemerného zárobku, ako aj ostatné skutkové zistenia medzi stranami konania sporné neboli). V tomto prípade na žiadosť zamestnávateľa súd pristúpil k aplikácii ust. § 79 ods. 2 najmä z tých dôvodov, že po skončení pracovného pomeru žalobca nevyužil ani zákonom priznanú možnosť pomoci štátu aktívne si hľadať zamestnanie, resp. ako evidovaný na úrade práce poberať podporu. Žalobca začal podnikať ako samostatne zárobkovo činná osoba, pričom neskôr podnikateľskú činnosť pretransformoval do obchodnej spoločnosti, kde vykonával funkciu štatutárneho orgánu - konateľa a jediným spoločníkom bola jeho manželka. Žalobca pritom vykonával totožnú prácu ako u žalovaného formou výkonu podnikateľskej činnosti.

8. Aj podľa názoru odvolacieho súdu pri rozhodovaní o možnosti znížiť alebo nepriznať náhradu mzdy za ďalšie obdobie (presahujúce 12 mesiacov) je súd stále povinný skúmať, či sa zamestnanec zapojil do pracovného procesu, prípadne z akých dôvodov tak nemohol urobiť a v prípade, že pracoval, skúma, či sa jednalo v zásade o rovnocenné, prípadne aj výhodnejšie podmienky, než by mal pri výkone práce v zmysle pracovnej zmluvy u zamestnávateľa. Navyše, možnosť a povinnosť poskytovať náhradu mzdy v následnej zákonnej úprave bola vymedzená maximálne na obdobie 36 mesiacov. Z uvedeného vyplýva, že sám zákonodarca vo svojej novšej právnej úprave obmedzil čas poskytovania náhrady mzdy na obdobie 36 mesiacov bez ohľadu na to, či po tomto období sa zamestnanec aktívne podieľal na hľadaní možnosti zapojiť sa do pracovného procesu.

9. Vzhľadom na takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie po tom, čo bolo právoplatne rozhodnuté o neplatnom skončení pracovného pomeru správne rozhodoval o nárokoch v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce. S právnym posúdením, ako aj aplikáciou jednotlivých ustanovení Zákonníka práce sa odvolací súd stotožnil, ako aj s aplikáciou ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce. Je možné konštatovať, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 195 CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a na ktoré v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Tieto zároven primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s § 220 CSP zdôvodnil.

10. Pokiaľ teda odvolateľ založil odvolacie dôvody na tom, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, s týmto sa odvolací súd nestotožnil. Naopak, ako je uvedené vyššie, stotožnil sa s tým, že súd prvej inštancie riadne vykonal dokazovanie a prijal správny právny záver, keď okrem priznaných nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru - priznanie náhrady mzdy, v ostatnej časti nároky žalobcu zamietol.

11. Pretože vo svojom odvolaní žalobca neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by neboli prejednané súdom prvej inštancie, resp. ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový alebo právny stav odvolacím súdom, z týchto dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

12. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 396 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý bol úspešný v odvolacom konaní, proti žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 CSP).

13. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).